

နောက်နေ့။

ကျုပ်ထင်ထားတဲ့ အတိုင်း မတူး ပေါက်ချလာတယ်။

“ဒီနေ့ ဘာလာစပ်စုအုံးမလို့လဲ”

“တော်ပါပြီ၊ ဦးမောင်လှကြီးကိုတော့ ကြောက်သွားပါပြီ”

ပြောရင်း ကျုပ်ဘေး ဝင်ထိုင်တယ်။

“အေး မှတ်ထား၊ ဒါတောင် နင့်ကို ငါ မနေ့က နမူနာလေးဘဲ ပြလိုက်တာ၊ ငါ သန်းမြကို လုပ်သလိုသာ လုပ်ပြလိုက်လို့ကတော့ နင်လား”

ကျုပ်စကား မဆက်၊ တဝက်တပြက်နဲ့ ရပ်လိုက်တယ်။ သိတယ်၊ ဒါမျိုးဆို မတူးတို့က မနေနိုင်။

“နင်လား၊ ဘာဖြစ်လဲ ဦးမောင်လှကြီးရဲ့ ဆက်ပြောပါ”

“ပြောချင်ပါဘူး၊ ပြောရင် ဇတ်လမ်းက လာအုံးမယ်”

“လုပ်ပြီ၊ ဦးမောင်လှကြီးကတော့ အမြဲတမ်း တိုးလို့တန်းလန်း”

“ဟဲ့ မတန်းလန်းလို့ရမလား၊ နင်သိတဲ့အတိုင်း ငါက သိပ်ပြောပြတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့ဘဲပြတတ်တာ”

“အမလေး၊ လက်တွေ့တော့တော်ပါပြီ၊ မနေ့က ဦးမောင်လှကြီး နမ်းလိုက်တာ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ ကြက်သီးထတုန်း၊ ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဘာရှိတာလဲ”

“နင်ပြောတာ သဘောကျလို့ပေါ့ဟ၊ ယားမှာပေါ့၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါနမ်းတာကို နင့်ရိုးစား နမ်းနေတယ်လို့မှ သဘောမထားတာ”

“သဘောထားတော့ကော ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ၊ ယားတာကတော့ ယားတာဘဲ”

“သန်းမြတို့တော့ မယားပေါင်၊ သဘောကို ကျလို့၊ အဖျားတက်သလို တဟီးဟီးနဲ့”

“ဦးမောင်လှကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟ အမှန်တွေ ပြောနေတာပေါ့၊ လာ နင့်ကို ငါပြန်နမ်းပြမယ်”

ဆိုပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး သူ့ဘိုက်ကို နမ်းမယ်ပြင်လိုက်တော့ သူက ပြာပြာသလဲ ကျုပ်ခေါင်းကို တွန်းထားရင်း

“ဦးမောင်လှကြီး မလုပ်နဲ့နော်၊ မတူး တကယ်ယားတာ”

တွန်းသာတွန်းတယ် တကယ်တော့ အားမပါ၊ ကျုပ်သိတာပေါ့၊ ဒီကောင်မ ဒါလိုချင်ကို ကျုပ်ဆီလာတယ်ဆိုတာ၊ မလိုချင်ရှိပါ့မလား၊ သူ့ကိုခွဲက နဂိုကထဲက ခပ်ထထ၊ ကျုပ်ကလဲ သူနဲ့ ကစားချင်တာ၊ အဲလို မထိတထိလေး သူ့ကို လုပ်ရတာကိုဘဲ ကျုပ်စိတ်ထဲ အရသာ တွေ့နေတာတော့ အထူးသား။ ဆွဲဆက်ပြီး လုပ်ထဲလိုက်ရင် ရမှန်းသိပေမဲ့ အဲလိုမလုပ်ချင်၊ မိထားတဲ့ ကြွက်ကို ကြောင်ကြီးက မစားခင် ကစားသလို ကစားချင်သေးတာဆိုတော့ အလိုက်သင့်ဘဲ သူတွန်းတာကို ဆက်မတိုးတော့ဘဲ အရှိန်သတ်လိုက်တယ်။

“ဦးမောင်လှကြီးကို မတူးမေးစရာရှိလို့”

ကျုပ် အရှိန်သတ်လိုက်တော့သူက မေးတယ်။

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“ဟိုလေ ရိုးစားရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာမေးမလို့ ခစ် ခစ် ခစ်”

သူ့ဟာသူ ပြောပြီး သူ့ဟာသူ ရီနေသေး။

“နေပါအုံး နင်က ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်နေတာလဲ အဲဒါ အရင်ပြောပါအုံး”

“ဦးမောင်လှကြီး ဘယ်သူ့မှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“အေးပါဟ၊ ငါက နင့်လို ပါးစပ်ဖွာတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟိုလေ ကိုဘအေး ကို”

“နင်တို့အိမ်ဘေး က ဘအေးလား”

“အင်း၊ ရွာမှာ ဘအေး က ဒီတယောက်ထဲ ရှိတဲ့ဟာ”

“အေးပါ ငါသိပါတယ်၊ သေချာအောင်မေးတာပါ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟင် ဦးမောင်လှကြီး”

“သူက နင့်ကို မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟွန်း ဦးမောင်လှကြီးကလဲ တော်တော်တုန်းတာဘဲ၊ သူက ကြိုက်နေမှတော့ ဦးမောင်လှကြီးကိုတောင်

အကူအညီတောင်းနေစရာမလိုဘူး”

“အေး အေး ဟုတ်သားဘဲ”

“အဲဒါ ဦးမောင်လှကြီးက မသန်းမြကို ရအောင် လုပ်ခဲ့တာ ဆိုတော့ အဲဒါ အကြံကောင်းလေးများ ရမလားလို့”

“မတူဘူး မတူးရ၊ အေး တခုတော့ ရှိတယ်၊ နင် လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲ ရှိရင်တော့ ရချင်ရမယ်၊ ငါသိသလောက်တော့

ယောက်ကျားလေးဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းခလေးဘဲ ဖြစ်ဖြစ် အတွေ့အထိ ကောင်းရင်တော့ စွဲသွားတာဘဲဟ”

“ဘယ်လိုအတွေ့အထိလဲ ဦးမောင်လှကြီး”

“အသားချင်း အတွေ့အထိကို ပြောတာပေါ့၊ နင်ကလဲ အပျိုတောင် ဖြစ်နေပြီ ဒါတောင် နားမလည်ဘူးလား”

“နားတော့ နားလည်ပါတယ် ဦးမောင်လှကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတူး မလုပ်ရဲဘူး”

မတူးမျက်နှာငယ်လေးနဲ့ အသံတိုးတိုးလေးပြောတယ်၊ သူ့အပြောကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်တောင် နဲ့နဲသနားသွားတယ်။

“အင်းလေ ဒါလဲဟုတ်တာဘဲ၊ နင်က အတွေ့အကြုံမရှိတော့ ဘယ်လုပ်ရဲမလဲ”

နှစ်ယောက်သား ခဏတိတ်သွားတယ်။ နဂိုကတည်းက ကျုပ်ကလဲ မတူးကို ဝါးဘို့ ချောင်းနေတာဆိုတော့ ဝှင်လဲ နဲ့နဲဖန်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဇော်လမ်းဆင်လိုက်တယ်။

“ကဲ ဒီလိုလုပ်ဟာ၊ နင်လဲ အတွေ့အကြုံရှိသွားအောင် နင်နဲ့ငါ ဟိုဟာလေဟာ၊ ရိုးစားတွေလို နေကြည့်တာပေါ့”

“မကောင်းပါဘူး ဦးမောင်လှကြီးရယ်”

“မကောင်းတာတော့ နင်ချည်းဘဲလား၊ ငါလဲသိတာပေါ့၊ အဲလိုမနေကြည့်ဘဲ ပါးစပ်နဲ့ နင့်ကို တနေကုန် ထိုင်ပြောနေလို့ကော နင်က ဘအေးနဲ့တွေ့ရင် လုပ်ရဲလို့လား ကဲပြော”

မတူးဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာ၊ ဒီတော့

“နင်စဉ်းစားကြည့်၊ အခွင့်အရေး ရလို့ကတော့ နင့်ဘအေးကြီး စွဲသွားအောင် တခါတည်း လင်မယားလိုပါ လုပ်ချင် လုပ်ချလိုက်ရမှာ၊ အဲဒီတော့ နင်က ဘာမသိ ညာမသိ ဆို . . . အင်း ငါပြောတာ နင်နားလည်မှာပါ”

မတူး ခေါင်းငုံ့ပြီး စဉ်းစားနေပုံရတယ်။ ကျုပ်ဘာမှ ဆက်မပြော၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေလိုက်တယ်။

“ဟို ဟိုလေ ဦးမောင်လှကြီးက မတူးကို လင်မယားလို လုပ်မှာလား”

သူ့ဆီက အသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာတယ်။

“ခု တခါတည်းတော့ ဘယ်လုပ်မလဲ၊ နင်က ဘာမှ မှ နားမလည်သေးတာ၊ တနေနဲ့နဲပေါ့”

“မတူး ကြောက်တယ် ဦးမောင်လှကြီးရယ်”

“နင်ကလဲ လုပ်လဲလုပ်ချင်တယ်၊ ဆင်ခြေကလဲများသေးတယ်၊ တကတဲ နင့်အကြောင်းများ ငါမသိတာလိုက်လို့”

“ဟင်း ဦးမောင်လှကြီးနော် သူများကို”

သူ့အကျင့်အတိုင်း ဖျတ်ကနဲ ကျုပ်လက်မောင်းကို ပုတ်ရင်းပြောတယ်။

“ကဲပါ ပြောနေတာကြာတယ်၊ ဒီနေ့ နင့်ကို မြွေဖမ်းနည်း အရင်သင်ပေးမယ်”

“ဘာမြွေဖမ်းနည်းလဲ ဦးမောင်လှကြီးရဲ့”

“လင်းမြွေလေဟာ၊ အဆိပ်မရှိတဲ့ အကောင်လေ”

“ဟာ မဖမ်းရဲပါဘူး၊ မြွေဆို ဘာမြွေဖြစ်ဖြစ် ကြောက်လွန်းလို့”

ပုခန်းလေး တွန့်ပြီး ပြောတယ်။

“နင်ကလဲ မသိဘဲနဲ့ စောက်ရမ်းလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မြွေကိုဘဲ နင်အရင်ကြည့်အုံး”

“ဘယ်မှာလဲ မြွေက”

“ဒီမှာ”

ကျုပ်ပေါင်ကြားကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။

မတူး ရုပ်တရက်ဆိုတော့ ခဏ ကြောင်သွားတယ်။ နောက် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း ကျုပ် ပေါင်ကို လက်သီးဆုတ်လေးနဲ့ထုတယ်။ ကောင်မ နဲ့နဲ့ရဲလာတယ်။ နဂိုကတည်းကလဲ ရွှေနေတာကိုး။

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် အဲဒါ ဦးမောင်လှ မြွေကြီး”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟုတ်သား ဒါငါ့မြွေကြီးဘဲ၊ ကဲ နင်မိအောင် ဖမ်းစမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါင်ကားပေးလိုက်တယ်။

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ဦးမောင်လှကြီး တကယ်ဖမ်းရမလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ငါက နောက်မလား”

“ဒါဆို ဖမ်းမယ် ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

ဆိုပြီး မတူး လက်က စည်းထားတဲ့ ကျုပ်လုံချည်အစပ်က တဖြေးဖြေး တိုးဝင်လာတယ်။ ကျုပ်က နောက်ကို လက် ၂ ဖက်နဲ့ ထောက်ပြီး ခပ်လျှောလျှောလေး နေလိုက်တယ်။ ကားထားတဲ့ ပေါင်ကြားက ကျုပ်မြွေကြီးက ပါးပြင်းထောင်လို့ မှားစရာကို မရှိ။

“ဦးမောင်လှကြီး မတူး ရင်တွေ တုန်လာပြီ”

“တုန်တုန်ဟာ၊ နင် မိအောင်သာ ဖမ်းစမ်းပါ”

တိုးဝင်လာတဲ့လက်က မြွေအောင်းနေတဲ့ ခြုံစပ်ကို ဟိုစမ်းဒီစမ်းနဲ့ ကျော်လာပြီး အမြီးကိုလက်ချောင်းလေးနဲ့ အသာစမ်းလိုက်တယ်။ သူ့လက်နဲ့ထိတော့ ကျုပ်မြွေကြီးက ဆတ်ကနဲ တုန်သွားတယ်။

“အမေ့ . . ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

လန့်အော်ပြီး မတူး ကမန်းကတန်း လက်ရုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တခစ်ခစ် ရယ်နေတယ်။ ကျုပ်တောင် သူ့မြွေဖမ်းနေတာ ကြည့်ရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်တုန်လို့။

“ဟဲ့ မတူး နင်မထိတထိ သွားမလုပ်နေနဲ့လေ မိမိရရ တခါတည်းဖမ်းလိုက်”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ဦးမောင်လှ မြွေကြီးက ကြောက်စရာကြီး”

အားနေတဲ့ လက်နဲ့ ပေါင်ကို နောက်တချက် ထပ်ပုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာကိုက်အားတင်းပြီး ဆတ်ကနဲ ဖမ်းဆုတ်လိုက်တယ်။

“အား”

ကျုပ်အားကနဲ တိုးတိုးလေး အော်လိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဦးမောင်လှကြီး”

“ငါ့မြွေကြီး နင်မိသွားပြီ”

“ဦးမောင်လှကြီးကဘဲ ဖမ်းဆို”

“အင်းလေ ဖမ်းမိပြီးရင် ယဉ်ပါးလာအောင် ကစားပေးရတယ် သိလား မတူး”

“ဘယ်လို ကစားပေးရတာလဲ ဦးမောင်လှကြီးရဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ပွတ်သတ်ကစားပေးပေါ့၊ ဒါမှ နင်က သူနဲ့ ယဉ်ပါးလာမှာပေါ့”

“အင်း”

ဆိုပြီး ဖွဖွလေး ဆုတ်ထားတဲ့ ကျုပ်မြွေကြီးကို သူ့လက်ကလေးနဲ့ ဟိုဆုတ်လိုက် ဒီဆုတ်လိုက်နဲ့၊ ခဏလေးနေတော့ တော်တော်ယဉ်ပါးလာတယ်။ အဆင်ပြေပြေလေး ပွတ်သတ်ကစားလို့။ မတူးကိုယ်၌ကလဲ ဒီကိစ္စ မှာ ကျုပ်လိုဘဲ ပါရမီကို ထူးတာ။

ကျုပ်လဲ ဘေးနားထိုင်ပြီး မြွေနဲ့ကစားနေတဲ့ မတူးကို ဆွဲဖက်ပြီး ကျုပ်လက်တဖက်က သူ့ထမိကြားထဲ ထိုးထဲ့တို့ပြင်လိုက်တယ်။ သူက

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဦးမောင်လှကြီး”

“မြေအောင်းဘို့တွင်း၊ စမ်းကြည့်မလို”

ပြီးရင်း သူ့ကိုပြောတော့

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ဦးမောင်လှကြီးနဲ့တော့ ဟုတ်နေပါပြီ” တဲ့

ဒါနဲ့ ကျုပ်လက်က တိုးဝင်သွားတာပေါ့။ အမယ် သူက သန်းမြလို အမွေးမထူ၊ စမ်းကြည့်ရသလောက်က ထိပ်နားမှာ ပါးပါးလေး။

“နင့်တွင်းက ခြုံမထူဘူးဟ၊ ကောင်းတယ်”

ကျုပ်ပြောတော့ သူက ရှက်လို့လား မသိ၊ ပေါင် ၂ ဘက်ကိုစေ့လိုက်တယ်။

ဘာရမလဲ ကျုပ်က လက်ချောင်းလေးနဲ့ ပေါင်ရင်းလေးကို အသာခေါက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်က “ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘာလဲဟင် ဦးမောင်လှကြီး”

မတူးဆီက မောဟိုက်သံလို အသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာတယ်။ ကောင်မ တော်တော် ရွံနေပြီဘဲ။

“ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါအုံး”

ကျုပ်လဲ သူ့နဲ့လိုက်ဖက်ညီအောင် တိုးတိုးလေး တောင်းလိုက်တယ်။

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ တံခါးက ဟသွားပြီး နှစ်ယောက်သား ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။ လက်ချောင်းတွေက ပေါင်ကြားတွေထဲမှာ အသီးသီး။ မတူးတွင်းက စိုစိ စိုစိနဲ့ပါလား။

အဲဒီနေ့က နှစ်ယောက်သား တယောက်နဲ့ တယောက် လက်နဲ့ ကစားကြတာ၊ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကုန်တဲ့ အထိပါဘဲ။

ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်မြေကြီး တွင်းဝင်လွယ်အောင် အပေါက်ဝကို လက်ချောင်းလေးနဲ့ နဲ့နဲ့လေး ဖွင့်ပေးခဲ့တာဘဲ လက်တစ်ဆစ်လောက်ပေါ့။ ဒီထက်များသွားရင်လဲ သူ့ကြောက်သွားမှာ စိုးရသေးတယ်လေ။

ဒါလေးတောင် သူက တဟင်းဟင်း နဲ့ အကြိုက်ကိုတွေ့လို့။

မတူးကတော့ ကျုပ်မြေကြီးကို ဘယ်လိုဆော့ရလဲ ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိသွားပါပြီ။

“ဦးမောင်လှကြီးကို ပြောရအုံးမယ် သိလား”

တဲထဲဝင်လာလာချင်းချင်း မတူးဆီက ထွက်လာတဲ့ စကား။ ဒီနေ့ တတိယမြောက်နေ့၊ မတူး ကျုပ်ဆီလာတုန်း၊

“နေစမ်းပါအုံး မတူး၊ နင်ဒီလာလာနေတာ ဘယ်သူသိလဲ”

ဒီကောင်မ နေ့လယ်တိုင်း ကျုပ်ဆီ ပေါက်ပေါက်ချလာတာ တယောက်ယောက်က တွေ့သွားရင်ဖြင့် ပြောစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတာနဲ့ မေးမိတယ်။ မေးမှသာ မေးရတယ် မတူးကို တရွာလုံး ဘယ်သူကမှ မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာ မဟုတ်။

သူကသာ တရွာလုံးကို ကြည့်နေတာ၊ ဘယ်နေရာ ဘာဖြစ်လဲ သူ့အကုန်သိ။

“ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး ဦးမောင်လှကြီးကလဲ၊ မတူးက ဟိုဘက်က လှည့်လာတာ” ဆိုပြီး တခြားတဖက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ အော် ကျုပ်တဲနဲ့ နီးတဲ့လမ်းက လာတာမဟုတ်ဘူးကိုး။ ကောင်မ ဒါတော့ လည်သား။

“ဘာလဲဟ နင်ပြောမယ်ဆိုတာ”

“ဟိုလေ ဦးမောင်လှကြီး မနေ့က ကိုင်လိုက်တာ ကျိမ်းနေတာဘဲ သိလား”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“ဘာ ဘယ်နေရာလဲ လဲ၊ ဘယ်နေရာ ကိုင်လိုက်လဲ မမှတ်မိတော့ဘူးလား တခါတည်း”

ကျုပ်ကို ပုခုံးချင်း တိုက်၊ မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ပြောတယ်။

“အော် မြေတွင်းလေးလား”

ကျုပ်ပြီးရင်း မေးလိုက်တယ်။

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် အင်း အင်း မြေတွင်း မြေတွင်း”

သူလဲ ရယ်ရင်း ထောက်ခံတယ်။

“ငါ့မြွေတောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဖြစ်မလား၊ တော့မြွေက အရေခွံ ဒီလောက်ထူနေတာ၊ ကျုပ်တွင်းက အသစ် ချပ်ချွတ်”

အရေးထဲ ကျုပ်ကို ကပ်ကြွားနေသေး။

“အေးပါဟာ အေးပါ၊ ထားပါတော့၊ ဒါဆိုနင်သက်သာအောင် ငါလက်ပူတိုက်ပေးပါ့မယ်”

“ဘယ်လိုတိုက်အုံးမလို့လဲ၊ ဦးမောင်လှကြီးနော်၊ ဒီမှာ ကျိမ်းနေရတဲ့ အထဲ”

“ဒီလိုလေဟာ နင်သက်သာသွားအောင် ငါလုပ်ပေးမလို့ပါ”

ဆိုရင်း ကျုပ်လက်ဖက်ကို ပူးပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပွတ်လိုက်တယ်၊ လက်ဝါး ၂ ဘက် ပူလာတော့ သူ့အသားကို ကပ်ပြလိုက်တယ်”

“တွေ့လား အဲဒီလို လက်ပူတိုက်ပေးလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“သူ့တကိုယ်လုံး ဥာဏ်ချည်းဘဲ”

မတူး မျက်စောင်းထိုးရင်း ကျုပ်ကိုပြောတယ်။ လူက ပြုံးစိစိ၊ သူ့လား မကြိုက်ဘဲ နေမှာ။

“ငါက စေတနာနဲ့ပါဟာ”

“သိပါတယ် သိပါတယ် တော့စေတနာတွေ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျုပ်လက် ၂ ဘက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပွတ်နေပြီး သူ့ကို

“ဟဲ့ နင့် လုံချည်ဟပြီး ပေါင်အသင့်ကားထားလေ”

မတူး သူ့ထမိစကို ဖြေပြီး ကျုပ်လက် ဝင်သာအောင် ဟပေးတယ်။

လက်ပူလာတော့ ကမန်းမတန်း သူ့ထမိအောက် သွင်းပြီး လက်ဖဝါးနဲ့ သူ့တွင်းဝ ကို အသာကပ်လိုက်တယ်။

“ပူသွားလား မတူး”

“အင်း”

ဖြေပုံက လေသံမပွင့်တပွင့်၊ ကောင်မ ထိဘဲထိရသေးတယ် ဇိမ်ယူချင်တာက အရင်။

“ကဲ ကဲ လာ လာ ဒီမှာထိုင်”

ကျုပ်အနောက်ကို နဲ့နဲ့ဆုတ်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကို ကျုပ်ပေါင်ကြားထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ သူ့ကို ကျုပ်ရင်ဘတ်မှာ မှီထားပြီး ကျုပ်လက်က သူ့ထမိထဲ ကနေဘဲ လှုတ်ရှားပြီး လက်ပူတိုက်ပေးနေတယ်။

မတူးက ပေါင် ၂ ဘက်ကို ကျုပ်ခြေထောက်ပေါ်တင်ပြီး ဖြဲထားပေးရင်း လက်က ကျုပ်ပေါင်ပေါ် ထောက်ပြီး

အသာငြိမ်ခံတယ်၊ လေး ငါးချက်လောက် ဆက်တိုက်လေး လက်ပူတိုက်ပေးလိုက်တော့

“သက်သာလား မတူး”

“အင်း နာတောင် မနာတော့သလိုဘဲ ဦးမောင်လှကြီးရယ်၊ ခံလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ တခါ ၂ ခါ လောက် ထပ်လုပ်ပေးပါအုံး”

သူ့ပြောတဲ့ အတိုင်း လက်ဖဝါးကို ထပ်ကပ်ရင်း မသိမသာလေး ပွတ်ပေးတယ်။ ကျုပ်ကောင်ပြောင်ကြီးတောင် ထလာပြီး

မတူးခါးကို ထောက်လို၊ ဒါကိုသူက မသိသလို၊

ပွတ်ကစားပေးရင်း သတိထားမိတာက မတူးက အစေ့တော်တော်ရှည်တာဘဲ၊ အကွဲကြောင်းထဲကကို ပြုထွက်လို့၊

မနေ့ကတဲက ဒါကိုတော့ သတိထားမိသား၊ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ ဒီကောင်မ ထိတာနဲ့ လူက ငြိမ်ကျသွားတာကိုး။

မတူး နင့်စောက်စေ့က တော်တော်ရှည်တယ်ဟ၊ ကြည့်စမ်း အပေါ်ကဒီလို ပွတ်နေတာတောင် ထိနေတာ တွေ့လား”

လက်ချောင်းလေးနဲ့ ဖွဖွလေး ပွတ်ကစားရင်း ပြုထွက်နေတဲ့ အစေ့လေးကို တို့ပြတယ်။

“အိုး ဦးမောင်လှကြီးကလဲ ပြောလိုက်ရင် အတုန်းလိုက် အတစ်လိုက်”

ဝက်မိုန်း မိုန်းနေတဲ့ မတူး ရှက်သွားပုံရတယ်၊ နိုးသွားတယ်။

“အဲလို မပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရလဲ၊ မတူး နင့် နာတံလေးက စင်းနေတာဘဲ လို့ ပြောရမလား”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ဦးမောင်လှကြီးကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဦးမောင်လှ ဟာကြီးလဲ ရှည်တာပါဘဲ၊ မတူးခါးကို

တောင်ထောက်နေတာ၊ ဟွန်း မသိတာလိုက်လို့”

မတူးရယ်ရင်း ကျုပ်ကို ပြန်ချေပတယ်။ ဒီကောင်မလား နဲ့နဲ့ဆို ပြန်ပြောလိုက်ရမှ၊ သူ့အပြောကို သဘောကျပြီး ပြုံးမိသေး။

“အကျီချွတ်စမ်းပါဟာ၊ နင့်တကိုယ်လုံး ငါကြည့်စမ်းမယ်”

“လုပ်ပြီ ဦးမောင်လှကြီးကလဲ”

“လုပ်စမ်းပါဟာ၊ နင်ကလဲ၊ အချင်းချင်းတွေလဲ”

“ဘာအချင်းချင်းတွေလဲ၊ ဟွန်း ဒါဆို ဦးမောင်လှကြီးလဲ ချွတ်”

“ကဲ ချွတ်တယ်ဟာ၊ နင်လဲ ချွတ်”

“ချွတ်ပေးဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချွတ်”

“ကဲ”

“အိုး”

လွယ်လွယ်လေး၊ သူလဲ ပြောပြီးရော သူ့အကျီပွပွကို အောက်ကနေ တခါတည်း လှန်တင်ပြီး ၂ ထပ်စလုံး တပြိုင်တည်း ခေါင်းက ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။

သူက ရှက်ပြီး ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာတယ်။

ရင်ခွင်ထဲက မတူးကို ဖက်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူက နေထိတဲ့ အပိုင်းက အသားတာ မဲတာ အတွင်းပိုင်းကျတော့ ညိုညိုဝင်းဝင်းလေး၊ နို့အုံကလဲ သေးသေး လုံးလုံးလေး၊ ကျုပ်လက်တအုပ်စာ လောက်တောင်မရှိ၊ နို့သီးလေးတွေတောင် အထဲကို ဝင်လို့။

ကျုပ်လက်ဖဝါးနဲ့ အသာပင့်ကိုင်ပြီး နို့သီးထိပ်လေးကို အသာညှစ်လိုက်တယ်။ နို့သီးခေါင်းလေးက ထွက်လာတော့ မယောင်ယောင် ပြူလာတယ်။

“ကြည့်စမ်း မတူး နင့်နို့သီးလေးတွေ အထဲကို ဝင်နေတာ တွေ့လား၊ ငါထုတ်ပေးမယ်”

သူ့ကိုညှစ်ပြရင်းပြောတော့ သူက ငုံ့ကြည့်တယ်။

“ဘယ်လိုထုတ်ပေးမှာလဲ”

“လွယ်လွယ်လေး”

ပြောရင်း သူ့ခါးကို ပွေ့ပြီး နို့သီးကို ငုံ့စို့လိုက်တယ်။

“အိုး . . . အီး . . . အင်း . . . ဦးမောင်လှကြီး . . . ”

မတူးကော့တက်လာပြီး ကျုပ်လည်ပင်းကို အတင်းဖက်ထားတယ်။

“တွေ့လား ဒီဘက်က ထွက်လာပြီ၊ ကဲ နောက်တဖက်”

“အင်း ”

နောက်တဖက်ကျတော့ အသံက တိုးတိုးနဲ့ ဆွဲဆွဲငင်ငင်လေး။ အပျိုလေးများ တယ်ကိုင်လို့ကောင်း စုတ်လို့ကောင်းဘဲ။ နို့သီးလေးတွေ ထွက်လာတာတောင် ကျုပ်က အရှိန်မသတ်နိုင်၊ တဖက်ပြီး တဖက် စို့လိုက် ကိုင်လိုက် နယ်လိုက်။ သူကလဲ ရပ်ချင်ပုံ မရ။ ပါးစပ်က တဖက်လွတ်သွားရင် သူကဘဲ နောက်တဖက် ထိုးထည့်ပေးနေသလိုလို၊ လက်ညှီပုံများ ပြောပါတယ်။

တဝကြီး စို့ပြီးတော့ သူ့ရော ကျုပ်ပါ မောသွားတယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို အသာဖက်ပြီး မှိန်းနေရင်း

“မတူး နင့်နို့က သေးသေးလေး ပေမဲ့ စို့လိုက်တော့ ကောင်းကွာ”

“ဟုတ်လို့လား ဦးမောင်လှကြီးကလဲ”

ကျုပ်ကို မော့ကြည့်ပြီး မျက်လုံးလေး ဒေါင့်လို့ မျက်စောင်းထိုးတဲ့ပုံလေးနဲ့ မေးတယ်။ ပုံစံက အသဲယားစရာ၊ တောက် . . . စိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်ချလိုက်ရင်တော့ ကောင်မ အမလေး အဘလေး အော်ပြေးပြီး လင်စိတ် မယားစိတ် တသက်လုံ ကုန်သွားနိုင်တယ်။

“ဟုတ်တာပေါ့ မတူးရယ်၊ ငါလိုလူတောင် ဒီလောက်ကောင်းနေရင် နင့်ကောင် ဘအေးလို လူမျိုးကတော့ နင့်ကို ပါးစပ်ထဲကတောင် ထုတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ဦးမောင်လှကြီးကလဲ ပြောရော့မယ်”

စကားပြောရင်း ကျုပ်လက်က မတူးကို ဟိုပွတ် ဒီပွတ်၊ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း လက်က ထမီအောက် ဝင်သွားပြန်တာပေါ့။ နဂိုကတည်းက ဖြစ်သလို စည်းထားတဲ့ ပြေလှလှ ထမီက လက်တိုးဝင်သွားတော့ ပြေကျသွားတယ်။ မတူးက လှမ်းဆွဲတော့

“ချွတ်သာထားလိုက်ပါတော့ မတူးရာ၊ ရှုတ်ကရူတ်နဲ့။”

ကျုပ်ပြောတော့ သူ့ထမီကို ဆွဲတဲ့ လက်က လွတ်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်က ကျုပ်ပေါင်ကြားကို ဝင်လာတယ်။

ဒီတော့ ကျုပ်က မတူးကို ဆွဲပွေ့ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ် လှဲလိုက်တယ်။ လူကသာ လဲသွားတယ် သူက ကျုပ်ရဲ့ ပြောင်ကြီးကို မလွှတ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က

“မတူး ငါ နဲ့နဲစမ်းကြည့်မယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဦးမောင်လှကြီး”

မတူးအသံကိုက နှာသံ ထွက်နေပြီ၊ ချွဲချွဲပြစ်ပြစ်။

“ငါ့မြွေကြီး နှင့်တွင်းဝ တောကြည့်မယ်လေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဦးမောင်လှကြီးရယ်၊ ဒီမှာ ဦးမောင်လှ ဟာကြီးက ဒီလောက်ကြီးတာ”

လုံချည်ကျွတ်ပြီး သူ့မျက်စေ့ရှေ့ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်ပြောင်ကြီးကို အတင်းဆုတ်ရင်း ပြောတယ်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ ပထမ ခေါင်းလေးဘဲ စသွင်းကြည့်မယ်လေ”

“အဲဒီ ခေါင်းလေးကိုက အကြီးကြီး၊ ကိုယ်လုံးထက်တောင် ကြီးသေး”

ကားနေတဲ့ ဒစ်ကို သူ့လက်ညှိုးနဲ့ လက်မ ညှပ်ကိုင်ရင်း ပြောတယ်။

“ရပါတယ်ဟာ၊ ဖြေးဖြေး ဖြေးဖြေး သွင်းမှာပါ၊ ငါသိပါတယ်”

“ဒီလောက်ထိဘဲ အရင်သွင်းနော်”

သူက ကျုပ်ဒစ် လောက်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြပြီး ပြောတယ်”

“အင်းပါ၊ အဲလောက် သွင်းပြီး အဆင်ပြေရင် အဲလောက် ကို ဆက်သွင်းလိုက်မယ်လေ”

ကျုပ် အလယ်ပိုင်းလောက်ကို ပြပြီးပြောတယ်။

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း၊ အဲလောက်ပြီး အဲလောက်”

သူက နဲ့နဲလျှော့ပြီး ပြတယ်။ မိန်းမတွေများ ဈေးဆစ်တတ်တာကလဲ လွန်ရော၊ နောက်လဲ အကုန်ဝင်မဲ့ဟာ။

“အင်း အင်း နင်ပြောသလို အဲလောက်ပြီး အဲလောက် ပြီးတော့ အဲလောက် အဲလောက် အဲလောက်”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် ဦးမောင်လှကြီးကလဲ စိတ်ချည်းဘဲ၊ မတူးက ကြောက်လို့ပြောတဲ့ဟာ”

ကျုပ်လေသံက စိတ်မရှည်တဲ့ လေသံပေါက်သွားတာမို့ မတူးရယ်ရင်း ချောပြော ပြောတယ်။

“အေးပါဟာ၊ ငါသိပါတယ်၊ ဒီမှာ ငါ့ကောင်ကြီးက ဝင်ချင်နေတာ၊ နင်က ဟိုဈေးဆစ် ဒီဈေးဆစ် ကြာနေလို့”

ပြောရင်း ကျုပ် မတူး ပေါင်ကြားမှာ နေရာယူလိုက်တယ်။ မတူးက ပေါင်နှစ်ဘက်ကို အလိုက်သင့်ကားပေးရင်း

“ဖြေးဖြေး နော် ဖြေးဖြေး”

လို့ စိတ်မချသလို ထပ်မှာနေသေးတယ်။ သူ့ကို ပြန်မပြောတော့၊ ပြန်ပြောနေရင်လဲ အရစ်ရှည်တာဘဲ အဖတ်တင်မယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ဘဲ ကိုယ်ဆက်လုပ်ဘို့ တာရှုလိုက်တယ်။

ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မတူး တွင်းဝမှ ချော်ရည်တွေက လျှံလို့ အောက်ကိုတောင် စီးကျနေပြီ၊ စီးကျနေတဲ့ အရည်တွေကို ကျုပ်ကောင် ပြောင်ကြီးနဲ့ အသာတို့ပြီ သူ့အကွဲကြောင်း တလျှောက် ပွတ်ဆွဲကစားလိုက်တယ်။ ရှည်ပြီး တောင်နေတဲ့ သူ့စောက်စေ့ကိုပါ ပြောင်ကြီးက တွန်းတိုက်သွားတာပေါ့။

မတူးဆီက အင့် အင့် လား၊ အဲ အဲ လား၊ အင်း အင်း လား၊ ငြီးသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာတယ်။ မျက်စေ့တော့ မဖွင့်၊ လက်နှစ်ဘက်က ဟိုရမ်းဒီရမ်း လျှောက်စမ်းနေတော့ ကျုပ်လက်တဖက် သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်လဲ အရှိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပွတ်ဆွဲရင်း တွင်းဝ အသာတော့ပြီး ဒစ်လေးမြုတ်ရုံစမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“အင့်”

“နာသွားလား မတူး”

မေးရင်း ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

မတူး ခေါင်းယန်းနေတယ်၊ အသံမထွက်၊ ကျုပ်မေးတာကို မနာဘူးလို့ ပြောတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းလို့လား၊ ကျုပ်မသိ။

ပြန်ထိုးလိုက်တယ်၊ ခေါင်းလေးဘဲ။ ခေါင်းလေးက အခေါင်းလေးထဲ ငုတ်ဝင်သွားလိုက် ပြန်ပေါ်လာလိုက်နဲ့

လေးငါးဆယ်ချက် လောက်စမ်းပေးလိုက်တာ တော်တော် အဆင်ပြေသွားတယ်။ မတူးလဲ လောကကြီးနဲ့

အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပုံရတယ်။ ငြီးသံပေါင်းစုံ နဲ့ ငြီးရင်း ဆွေမျိုးမေ့နေတယ်။
အဲဒီမှာ ကျုပ်ဇော်လမ်းစလိုက်တယ်။ ခေါင်းလေးကနေ လည်ပင်း၊ မြုတ်ချည်ဖော်ချည်လုပ်၊ အခြေအနေကောင်းတော့
ကိုယ်လုံးပါတိုးဝင်။ နောက်ဆုံး အမြီးပါ ဝင်သွားတော့ မတူးဆီက နာတယ် နာတယ် ဆိုတဲ့ အသံ ထွက်လာပါလေရော။
လူလဲ ခေါင်းထောင်လာတယ်။ ဆွေမျိုးတွေ ဘာတွေလဲ သတိပြန်ရလာတယ်။ ကျုပ်လဲ သူ့အော်တော့ နဲ့နဲ့
ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ တဝက်ကျော်ကျော်လောက်ကတော့ အထဲမှာ တန်းလန်း။

“ဘယ်ထိဝင်သွားပြီလဲ ဦးမောင်လှကြီး”

လှမ်းမေးရင်း လက်နဲ့ မမှီတမှီ လှမ်းစမ်းတယ်။

“တဝက်လောက်ပါဟာ”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ဒီနေ့ ဒီလောက်ဘဲ သွင်းပါ ဦးမောင်လှကြီးရယ် နော်”

“အင်း အင်း နင့်သဘော”

ဆိုတော့ မတူး ညိမ်သွားတယ်။ ကျုပ်လဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ သွေးစလေး နဲ့နဲ့ ကပ်ပါလာတယ်။ ကိစ္စမရှိ၊ ဒီလောက်တော့
ရှိမှာပေါ့။ သူက အသစ်ချပ်ချွတ်ကိုး။ ပြောရင် အရစ်ရှည်နေမှာ စိုးတာနဲ့ သူ့ကို ပြောမနေတော့၊ သူခံနိုင်သလောက်လေးဘဲ
လုပ်ဘို ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း သူပြောသလောက်ကို ဖြေးဖြေးလေး ပြန်သွင်းလိုက်တယ်။

သူကတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိ၊ ကျုပ်ကောင်ပြောင်ကြီးကတော့ အတွင်းမှာ တင်းကြပ်နေတာဘဲ။ အရည်တွေနဲ့
ရွဲနစ်ချောမွေ့ ပြီး လုပ်ရတာ အတော်ကောင်းဘဲ။ သန်းမြလို နင်းကန် တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင့်စရာလဲ မလို၊ အသာအယာ
လျှောက်နဲ့ လျှောက်နဲ့ ထုပ်လိုက်သွင်းလိုက်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ်ရတာ ဆိုတော့ ဇိမ်ကလဲ တွေ့။

ကြည့်ရတာ မတူးလဲ ဆွေမျိုးတွေ ပြန်မေ့သွားတဲ့ပုံ၊ ခေါင်းကို ယန်းလို့။ အင်း အင်း အား အား နဲ့။

မကြာပါဘူး။ သူလဲ အား အား နဲ့ အော်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဟိုးအပေါ်ကနေ သူ အောက်ကိုပြုတ်ကျသွားပြီ ထင်တယ်။

သူ့ကို ကြည့်ရင်း ကျုပ်လဲ ပီးချင်လာတာနဲ့ ကမန်းကတန်း ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့ပေါင်ကြားက ဟနေတဲ့ ကြမ်းကြားထဲ ချိန်ပြီး
တဒိုင်းဒိုင်း မောင်းဖြုတ်ချလိုက်တယ်။

မတူးက ချေပြစ်လက်ပြစ်၊ မလှုတ်တော့၊ ကျုပ် သူ့ဘေး အသာလှဲချလိုက်တယ်။

အော် အသစ်ချပ်ချွတ်၊ အသစ် ချပ်ချွတ်။ မလွယ်ပါလားနော်။

ကျုပ်ကို မြင်မှ လှမ်းလာတဲ့ မတူးခြေလှမ်းက ကွတတ လေးဖြစ်သွားတယ်။ သိတယ်၊ မတူး ပါးစပ်က ဘာစကား
ထွက်လာတော့မလဲဆိုတာ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းဘဲ

“ဦးမောင်လှကြီး ဒီမှာ မတူး လမ်းလျှောက်လို့တောင် မရတော့ဘူး နာပြီး ကျိန်းနေတာဘဲ”

မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောတဲ့ သူ့အပြောကို ကျုပ်မပြုံးမိအောင် အောင့်ထားရင်း

“နင်ကလဲ ဒီလောက်တော့ နဲ့နဲ့ပါးပါး ခံရမှာပေါ့၊ ဒါတောင် ငါမနေ့က နင့်သဘောအတိုင်း ငါလုပ်တာနော်၊ နင် အဲလို
အတွေ့အကြုံမရှိဘဲ ဘအေးနဲ့ တခါတည်း စခန်းသွားလိုက်လို့ကတော့ . . . ဟိုကောင်ကဘုမသိ၊ ဘမသိ နင်းကန်
လုပ်ထဲ့လိုက်ရင် နင် ၃ ရက်လောက် အိပ်ယာကတောင် ထနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဦးမောင်လှကြီးရယ်၊ ရွာက အပျိုတွေ မင်္ဂလာဆောင်တာ မတူးကြည့်တာဖြင့် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“နင်က ဘာသိလို့လဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက်နေ့ သတို့သမီးက လပ်ယားလပ်ယားနဲ့ ရွာထဲလျှောက်သွားနေတာ
နင်မြင်ဘူးလို့လား”

“ချက်ချင်းတော့ ဘယ်ထွက်ပါ့မလဲ၊ ဒါကရှက်တာကိုး၊ နောက်တော့လဲ ထွက်တာပါဘဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ပထမ တပတ်လောက်က ရှက်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အိမ်ထဲက မထွက်ဘဲ အောင်းနေသယောင်ယောင်
လေသံပြစ်ထားတာ၊ အဲဒါ နင့်လို လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ပေါ့ဟ၊ နင်ကတော်သေးတယ်၊ ဟန်မပျက်လမ်းလျှောက်နိုင်လို့၊
ဒါတောင် ငါက နင်သိတဲ့အတိုင်း တဝက်လောက်လေးဘဲ သွင်းပြီး တခါတည်း လုပ်လို့၊ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊

သူများတွေလို တချောင်းလုံး သွင်းပြီး တညလုံး လေး ငါခါ ဆက်လုပ်ထဲ့လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ခံရမလဲဆိုတာ”

“အမလေး၊ အဲလို လုပ်ကြတယ်လား”

“ငါပြောတာ နဲ့တောင် နဲ့သေးတယ်၊ ဟိုကောင် သာဒွန်း သူမိန်းမယူတုန်းက မင်္ဂလာဦးညမှာတင် ဆော်လိုက်တာ ၇ ခါတဲ့။

နောက်နေ့ သူ့မိန်းမ အိပ်ယာကတောင် မထနိုင်ဘူးဆိုဘဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဦးမောင်လှကြီးရယ်”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် မှတ်ကြီး အရက်ဆိုင်မှာမူးမူးနဲ့ ငါတို့ကိုပြောသွားတာ၊ အဲလောက် နာနေတာတောင် သူ့မိန်းမက ကောင်းလွန်းလို့ဆိုပြီး နောက်ည တွေလဲ မညင်းဘူးဆိုဘဲ၊ ဟဲ့ ဒါနဲ့ နင့်ကို ငါမနေ့က လုပ်လိုက်တာ နင်ခံလို့ကောင်းလား”

“အိုး . . ဦးမောင်လှကြီးကလဲ ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“ပြောစမ်းပါဟာ နင်ကလဲ အချင်းချင်းတွေဘဲ ရှက်မနေပါနဲ့။”

မတူး မပြော၊ ကျုပ်ကို မျက်စောင်းနဲ့ တအားကြီး သိသိ သာသာ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်စောင်းထိုးတာ ကျုပ်ကြည့်ပြီး တဟဲဟဲ နဲ့ သဘောကျသွားတယ်။

“ဒါနဲ့ နင့်နို့သီးခေါင်းလေးကရော ထွက်လာပလား”

“မထွက်တထွက်”

အသံတိုးတိုး လေးထွက်လာတယ်။

“ဒါဆို ကဲ ဇတ်လမ်းစရအောင် လာစမ်း”

ပြောရင်း မတူးအင်္ကျီကို ဆွဲပင့်လိုက်တယ်။ တခါတည်း လူက ကုန်းပြီး လှမ်းစိုလိုက်တယ်။

“အိုး . . ”

ဆိုပြီး မတူး ငြိမ်သွားတယ်။

ကျုပ်လဲ ဘယ်တလုံး၊ ညာတလုံး ဟိုဘက်စိုလိုက် ဒီဘက်စိုလိုက်နဲ့၊ မတူးနို့က သေးသေးကျစ်ကျစ်လေးနဲ့ စိုလိုဘဲ ကောင်းသေး၊ လွတ်ကို မလွတ်ချင်၊ လက်က သူ့တကိုယ်လုံး ဟိုပွတ် ဒီပွတ်၊ သူကလဲ တအင်း အင်း နဲ့ ကော့ရင်း လက်က ကျုပ်ပင့်တင်ထားတဲ့ သူ့အင်္ကျီကို သူ့ဟာသူ ဆွဲချွတ်နေတယ်။ ကျွတ်သွားတော့ နှစ်ယောက်သား ကွပ်ပျစ်ပေါ် ဖြိုလဲသွားတယ်။ ပါးစပ်ထဲက နို့သီးခေါင်းလေးကတော့ မကျွတ်။

မတူးလဲ ရောဂါတက်လာပြီ၊ အင့် အင့် အင့် နဲ့ ငြီးသံတွေထွက်ပြီး လက်က ကျုပ်ခေါင်းကို ပွတ်လိုက်၊ ကျောပြင်ကို ပွတ်လိုက်၊ လက်မောင်းကို ပွတ်လိုက်နဲ့ ဂဏာ မငြိမ်တော့။

ကျုပ်လဲ နို့စိုရုံလေးနဲ့ အားမရတော့၊ မတူး တကိုယ်လုံးကို ကိုက်စားချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့တကိုယ်လုံးပေါ်ကို ကျုပ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းက နေရာအနှံ့ လျှောက်ပြေးပြီး တွေ့ရာကို ဆွဲဆွဲစုတ်တော့တာဘဲ။

မတူးကလဲ ကျုပ်ကိုယ်လုံးကြီး အပေါ်က ဆီးပြီး ဆွဲစုတ်နေတော့ လွတ်နေတဲ့ ဖင်က ကော့လန်ပြီး ကြွလာလိုက် ကျသွားလိုက်နဲ့ ရမ်းနေတာ ထမီတောင်လန်ပြီး ခါးမှာ အကွင်းလိုက် ဘဲချိတ်နေတော့တယ်။

ကျုပ်လဲ အရှိန်က ထိမ်းလို့မရတော့၊ ဇ ကလဲ ရှိပြီးသား၊ အရသာကိုလဲ သိပြီးသားဆိုတော့ ခေါင်းက တဖြေးဖြေး ပေါင်ကြားထဲ တိုးဝင်သွားတာပေါ့။

ကျုပ်ထင်တယ်၊ မတူး သိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်ပါးစပ်က သူ့တွင်းကို ကျကျနန အပ်မိပြီးသား၊ သူက လက်နဲ့ ကျုပ်ခေါင်းကို လှမ်းစမ်းပြီး

“အိုး အိုး ဦးမောင်လှကြီး ဘာလုပ်တာလဲ ဘာလုပ်တာလဲ”

နဲ့ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် မေးနေပေမဲ့ ကျုပ်ပြန်မဖြေအား၊ သူကလဲ မေးခွန်းတခုထဲကိုဘဲ ထပ်တလဲလဲ မေးနေပေမဲ့ လူက မြောနေပြီ၊ အတွေ့မှာ မလှုတ်နိုင်တော့။

သူ့ခြေထောက် အစုံက ကျုပ်ကို သိုင်းဖက်လာလိုက်၊ ပြန်ကွာသွားလိုက်။

ကျုပ်ကလဲ သူ့ရွလေ လုပ်လို့ကောင်းလေ၊

ကျုပ်ပိုလုပ်လေ သူက ရွလေ၊ သူနဲ့ကျုပ်က ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက်သလို ပတ်ချာကို လည်လို့။

နှစ်ယောက်သား တော်တော်ကြာကြာ ပတ်ချာလည်လိုက်ပြီးတော့ ကျုပ် ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ သူ့ပေါင်ကြားထဲ ဝင်ကြီး ပြောင်ကြီးကို ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

အရည်တွေရွဲနေတဲ့ သူ့တွင်းထဲ ကျုပ်ကောင်ကြီးကို မညာမတာဘဲ တဖြေးဖြေး အဆုံးထိ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ဆီးစပ်ချင်း

အကပ်မှာတော့သူ့ဆီက အသံထွက်လာတော့တာဘဲ

“အား နာတယ်” တဲ့

နဲနဲလေးပြန်ခွာလိုက်တယ်။ ဘာရှိမလဲ မသကာ လက်တလုံးပေါ့၊ အဲလောက်တောင်မရှိပါဘူး။

“ခူရော”

“ဟင်အင်း”

နေရာကို မှတ်လိုက်တယ်။ အင်း၊ ဒီထိဆို သူက မနာဘူးဆိုဘဲ။

ပြီးတော့ တဖြေးဖြေး ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“အင်း”

ဆွဲဆွဲငင်ငင် အသံတခုက သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသလို ပီပီသသ ထွက်လာတယ်။

ခေါင်းမထွက်တထွက်မှာ အသာပြန်ဖိထိုးလိုက်တယ်။

“အိုး”

ပီပီပြင်ပြင် ကြွေနှပ်သွားတဲ့ လေသံမျိုးလေး နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရတယ်။

တိုးဝင်သွားတဲ့ ပြောင်ကြီးက စောစောက မှတ်ထားတဲ့ နေရာလောက်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ကွက်တိ၊

မတူးဆီက ကန့်ကွက်သံမကြား၊ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးတောင်မဖွင့်၊ မှိန်းနေတာ။

သုံးလေးငါးချက်လောက် သူ့ဆီက အင်း နဲ့ အိုး ဆိုတဲ့ စည်းချက်လေးကို မှန်မှန်လေး အသံထွက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မသိမသာလေး မှတ်ထားတဲ့ စည်းကို ကျော်ကြည့်တော့

“အား”

တဲ့ ကီးမကိုက်တဲ့ အသံထွက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သံစဉ်ကို ပြန်စမ်းကြည့်တော့

အင်း . . အိုး . . အင်း . . အိုး . . ပြီးတော့ အား . .

ကဲ ကျုပ်သံစဉ် မမိုက်လား။

ဒီလိုနဲ့ ခနလေးနေတော့ ကီးမကိုက်တဲ့သံစဉ်က ပျောက်သွားတယ်။

သံစဉ်ပျောက်သွားပေမဲ့ မကြမ်းရဲသေး၊

မှိန်းနေတဲ့ မတူးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“မတူး”

“အင်”

“ကောင်းလား”

“အင်း”

သူက အင်း ဆိုတော့ ကျုပ်က မြောက်ထားတဲ့သူ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ဆွဲပြီး အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်တယ်။

သာသာလေးပါဘဲ။ သူ့ကိုယ်က သေးသေး ပေါ့ပေါ့လေးဆိုတော့ ဆွဲရာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဘဲပါလာတယ်။

“အင့် အင့် အင့် အင့် အင့် အင့်”

အဲဒီမှာ သံစဉ်ပြောင်းပြီး အသံတည်း ထွက်လာတော့တာပါဘဲ။ ပြီးတော့အသံက တဖြေးဖြေး မြင့်လာပြီး နောက်ဆုံး

“အား . . အား . . အား . . အိုး အား”

ဆိုပြီး အသံရှည်ကြီးကို ဆွဲပြီး ဆိုရင်း သံစဉ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ လူလဲမောပြီး အားပြတ်သလို ခြေပြစ်လက်ပြစ်

ကျသွားသလိုဘဲ။ ကျုပ်ကောင် ပြောင်ကြီးကတော့ သူ့အထဲမှာ တန်းလန်း၊ ပြီးတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း။

ပြောင်ကြီးကို တွင်းအောင်းထားခိုင်းရင်း ကျုပ်လဲ သူ့ဘေး ဖြစ်သလို လှဲချလိုက်ပြီး ဖက်ထားလိုက်တယ်။

ခဏလောက်မှိန်းနေကြပြီး ကျုပ်က

“မတူး မတူး”

တိုးတိုးလေး လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“အင်”

မျက်လုံးပွင့်လာပြီး အင်ကနဲ ထူးရင်း ကျုပ်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

ကျုပ်က သူ့တင်ပါးကို ကိုင်ပြီး ကျုပ်နား ဆွဲကပ်လိုက်ရင်း ကျုပ်ကောင်ကြီး သူ့ထဲ
ရှိတုန်းဆိုတာအရိတ်အမြွက်လောက်ပြလိုက်တယ်။ သတိထားမိသွားတယ်ထင်တယ် သူ့ပေါင်တဖက်က လိုလိုလားလား
ကျုပ်ကို ခွရင်း အသာကော့ပေးတယ်။

“နာသေးလား”

“ဟင်အင်း”

ဟင်အင်းဆိုတော့ ကျုပ်က သူ့တင်ပါးကို စောစောကလို ဆွဲပြီး အတင်း ကပ်လိုက်ပြန်တယ်။

“ခုရော”

“ဟင်အင်း”

ထပ်တိုးကပ်လိုက်ပြန်တယ်။

“ခုရော”

“ဟင်အင်း ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

အသံထွက်ရုံမက ခေါင်းလေးပါ ခါပြီး မခိုးမခန့်နဲ့ ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် နဲ့ ရယ်တယ်။

“ကဲ”

ဒီလောက်ဖြစ်လှဆိုပြီး သူ့ကို ပက်လက်တွန်းလှန်လို သူ့ကိုယ်ပေါ် တက်ဖို့ပြီး ပေါင်ကြားကို အတင်း ကပ်ထဲ့လိုက်တယ်။

“အား . . နာပြီ နာပြီ ဦးမောင်လှကြီးကလဲ အဲလို အတင်း မလုပ်နဲ့လေ”

ကျုပ်က နဲ့နဲ့ ပြန်လျှော့ရင်း

“မလုပ်ပါဘူးဟာ၊ နင်က မနာဘူး ပြောလို့ ငါက စမ်းကြည့်တာပါ။ ခုလောက်ဆို အနေတော်လေးဘဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း အင်း အဲလောက်ဆိုရပြီ”

“ငါ့ဟာ နင့်ထဲဝင်နေတာ မကောင်းဘူးလား”

“ဦးမောင်လှကြီးကရော ကောင်းလား”

“ဟ ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းလွန်းလို့ ထုတ်တောင် မထုတ်ချင်ဘူး၊ နင်ရော”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းလွန်းလို့ ထုတ်တောင် မထုတ်ချင်ဘူး၊ ခစ် ခစ် ခစ်”

ကျုပ်ပြောသလို သူလိုက်ပြောရင်း ရယ်တယ်။

“ဒါဆို မထုတ်ဘဲ တနေ့လုံး ဒီအတိုင်း နေမယ်ဟာ”

ပြောလဲပြော ကျုပ်ကိုယ်ကို သူ့ပေါ်မှာ ဟိုရွေ့ဒီရွေ့လုပ်နေလိုက်တော့ ကျုပ်ကောင်က သူ့အထဲမှာ
လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်ပေါ့။

“အင်း နေမယ်”

“ဒါဆို နင်ငါ့ကို ခွထားဟာ”

ဆိုတော့ သူ့ခြေထောက်က ကျုပ်ကို ခွလိုက်တယ်။ လက်ကပါ ကျောကိုသိုင်းဖက်လိုက်တယ်။

ကျုပ်က အပေါ်ကဖို့ပြီး ကိုယ်ကိုဘယ်ညာရမ်းရင်း ပြောင်ကြီးကို တွင်းထဲမှာ ဟိုစမ်းဒီစမ်း လိုက်စမ်းခိုင်းနေလိုက်တယ်။

“ဦးမောင်လှကြီးကလဲ ငြိမ်ငြိမ်နေပါ။ ဒီမှာ မတူး စိတ်ထဲက ယားလာပြန်ပြီ”

“ဟ ယားအောင် လုပ်နေတာဘဲ၊ ယားမှာပေါ့”

“ဦးမောင်လှကြီးကတော့နော်၊ စောစောကလဲ မတူးကို ဘယ်တွေ လျှောက်နမ်းတာလဲ၊ မတူးတော့ ငရဲကြီးတော့မှာဘဲ”

“ဘာငရဲကြီးရမှာလဲ၊ ငရဲမင်းကြီးက နင်ဒီတဲထဲ ဝင်လာတာနဲ့ မျက်စေ့ရက်ပြီး အဝေးကို ပြေးပြီ”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ် အပြောကောင်း၊ ဘာလဲ ဦးမောင်လှကြီးက မသန်းမြကို အဲလို နမ်းနေကြလား”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဒါနင်ဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ငါအဲလိုနမ်းတာ နင် ခံလို့ကောင်းတယ် မှုတ်လား”

“ဦးမောင်လှကြီးကလဲ၊ မသိဘူးလား၊ မေးနေရသေးလား”

“မေးရမှာပေါ့၊ ငါက နင်ဘယ်လောက် ကောင်းလဲသိချင်တာ”

“မသန်းမြ ကောင်းသလောက် ကောင်းတယ်၊ ကဲ သိပြီလား ခစ် ခစ် ခစ်”

“မတူးနော် နင်လူလယ်မကျနဲ့၊ ကဲဟာ ကဲဟာ”

ဆိုပြီးအားမလို အားမရ ပြောင်ကြီးကို နဲ့နဲ့ အထုတ်အသွင်းလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

“အိုး အိုး ဦးမောင်လှကြီး အင်း အင်း ဦးမောင်လှကြီးကလဲကွာ”

ကျုပ်မရပ်ချင်တော့၊ ရပ်ဘို့လဲ စိတ်ကူးမရှိတော့၊ လူက လုံးလုံးနစ်သွားပြန်တယ်။ မတူးလဲ ပြန်တက်လာတယ်။

နှစ်ယောက်သား အတွေ့ကြောမှာ ပြန်မျောသွားတယ်။ ဒီတခါတော့ တက်ညီလက်ညီ။

တဲတွင်း ငြီးညူသံတွေ ဆူညံသွားတယ်။

ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။